

HỒI THỨ CHÍN MƯỜI TƯ THIÊN SƠN LỤC DƯƠNG CHUÔNG

Đồng Mỗ không thấy Hư Trúc trả lời, lại nói tiếp:

- Vừa rồi ngươi bỏ ra đi lại ân cần dặn ta là bảo trọng thân thể, ra chiều quan tâm đến ta lắm. Thế mà ta không ngờ ngươi là một thằng lỏi bất lương. Huống chi ngươi đã cứu tính mệnh ta, mà ta đây là người ân oán phân minh, thường phạt hợp lý. Ta coi người khác hẳn với bọn ô lão đại. Bây giờ ta phải gieo "Sinh tử phù" vào mình ngươi là ta phạt ngươi đó, nhưng ta sẽ truyền cho ngươi phép giải trừ "Sinh tử phù". Đó là một phần thưởng xứng đáng đền ơn ngươi cứu ta.

Hư Trúc vừa rên vừa nói:

- Văn bối đã bảo trước: Nếu tiên bối dùng cách đó để kiềm chế và bắt văn bối làm việc giết người, thường luân bại lý, thì thà văn bối... chịu chết, chứ không... chịu khuất phục.

Đồng Mỗ cười nhạt nói:

- Chà! Ngươi là một tiểu hoà thượng ngang bướng, thế mà ta không biết. Nhưng tại sao ngươi không nói ra mà lại cứ ấp a ấp úng? Ngươi nên biết rằng gã An động chúa kia tại sao mà nói lấp?

Hư Trúc đáp:

- Ngày trước chắc y bị trúng... "Sinh tử phù" của tiên bối... Y đau đớn quá rồi miệng... miệng...

Đồng Mỗ ngắt lời:

- Ngươi biết vậy là hay lắm. "Sinh tử phù" mà phát tác thì mỗi ngày một tệ hại hơn. Lần đầu trong người ngựa ngứa đau đớn, hết chín lần chín tám mươi một ngày rồi những cơn đau khổ ngựa ngứa ngứa một giảm dần đi. Cũng qua một thời gian tám mươi một ngày thì lại bắt đầu đau đớn ngựa ngứa ngứa còn khổ hơn lần trước. Cứ lần lượt mỗi tuần tám mươi một ngày quanh đi quẩn lại không bao giờ hết.

Ngừng một lát mụ nói tiếp:

- Hằng năm ta phái người đi tuần hành các Đảo các Động để phát thuốc ngăn ngừa đau đớn và ngứa ngứa. Mỗi lần phát thuốc lại kiềm hãm "Sinh tử phù" được một năm không phát tác.

Bây giờ Hư Trúc mới tỉnh ngộ. Sở dĩ các động chúa, đảo chúa phải kính sợ Đồng Mỗ như bậc thần minh, cam tâm chịu đánh đập hành hạ là để được bà ta phát thuốc ngăn ngừa "Sinh tử phù" phát tác trong một năm. Nếu thế này thì mình chung

thân cũng bị mù kiềm chế, và cũng đem thân trâu ngựa làm tội mọi cho mù như bọn ô lão đại hay sao?

Hư Trúc là con người bề ngoài có vẻ ôn hoà mà bề trong rất cứng cỏi quật cường, quyết không chịu kẻ khác dùng quyền uy hiếp để bắt buộc mình phải khuất phục. Y thà chịu gãy chứ không để người bề cong.

Đồng Mỗ cùng sống với Hư Trúc trong ba tháng đã biết rõ tính nết y, liền nói:

- Ta đã bảo là không coi ngươi như bọn ô lão đại súc sinh kia đâu. Nghĩa là hàng năm cho người dùng thuốc trấn áp "Sinh tử phù" để ngươi khỏi phải ăn không ngon ngủ không yên. Trong mình ngươi ta gieo vào chín cái "Sinh tử phù". Tuy vậy ta có thể cử động một cái là trừ khử cho ngươi dễ dàng, vĩnh viễn không còn mối lo về sau.

Hư Trúc lập bập:

- Được vậy vẫn bối... đa.... đa...

Nhà sư muốn nói "đa tạ" mà không sao nói ra được.

Đồng Mỗ lấy cho Hư Trúc một viên thuốc hoàn, Hư Trúc uống vào một lúc là hết đau đốn ngựa ngay.

Đồng Mỗ lại nói:

- Muốn trừ khử đến gốc "Sinh tử phù" thì phải dùng nội lực lòng bàn tay. Nhưng còn mấy ngày nữa thì cuộc tu luyện thần công ta sẽ thành tựu, ta không thể vì ngươi mà tiêu hao nguyên khí được. Vậy ta dạy ngươi cách vận công phát chưởng để ngươi tự hoá giải lấy.

Hư Trúc đáp:

- Xin vâng!

Đồng Mỗ liền truyền cho Hư Trúc cách vận Bắc Minh chân khí từ đan điền phát ra những huyệt "Đại Cự", "Thiên Khu", "Thái ất", "Lơng Môn", "Thân Phong", "Thân Tàng", đi qua huyệt "Khúc Trì", "Đại Lãng", "Dương Khoái" ra đến lòng bàn tay. Mụ lại dạy phép thu, nhả chân khí.

Hư Trúc luyện trong hai ngày là thành thuộc hết.

Đồng Mỗ nói:

- Bọn súc sinh ô lão đại tuy nhân phẩm kém cỏi, song võ công không phải tầm thường. Bọn bề y tuy là hổ quần cầu đảng mà nội lực cũng khá tinh thâm, nhưng không có một tên nào có thể dùng nội lực để hoá giải "Sinh tử phù" của ta được, ngươi có biết tại sao không?

Mụ ngừng lại một lát, biết rõ Hư Trúc không thể trả lời được, liền nói tiếp:

- Chỉ vì ta gieo vào thân thể chúng những "Sinh tử phù" không giống nhau mà thủ pháp hoá giải cũng khác nhau. Tỷ như gã này có thể dùng thủ pháp Dương cương để hoá giải một đạo "Sinh tử phù", nhưng lại vấp phải đạo phù thứ hai mà cũng dùng thủ pháp đó thì chỉ tổ làm cho đau đớn thêm, nên họ không hoá giải được. Trong mình người bị gieo chín đạo "Sinh tử phù", cũng phải có chín thủ pháp khác nhau mới hoá giải được.

Nói rồi mục truyền cho chàng một thứ thủ pháp. Mục chờ cho Hư Trúc học thuộc rồi mục liền phân tích từng chiêu và cách dùng thủ pháp để Hư Trúc biết đường ứng phó.

Đồng Mỗ lại dặn:

- "Sinh tử phù" của núi Phiêu Diểu biến hoá vô cùng, vậy lúc người ra tay giải trừ phải tùy cơ ứng biến. Chỉ sai lầm một chút là lập tức bị nghẹt thở mà chết, không thì cũng thành tàn tật suốt đời. Người phải coi "Sinh tử phù" như kẻ đại địch đem toàn lực ra đối phó, không thể chảnh mảng được.

Hư Trúc khổ công luyện tập và biết rằng pháp môn của Đồng Mỗ xảo diệu vô cùng. Bất luận gặp thủ pháp thâm độc nào đánh tới thì pháp môn này cũng hoá giả được. Y càng luyện tập càng thêm bội phục. Bây giờ y mới hiểu sở dĩ "Sinh tử phù" khiến cho ba mươi sáu động chúa và bảy mươi hai đảo chúa phải kinh hồn táng đờm vì quả nhiên nó có một uy lực vô cùng biến ảo. Nếu không được Đồng Mỗ đích thân truyền dạy thì ai mà biết rằng trong thiên hạ lại có phép hoá giải thần diệu đến thế?

Hư Trúc luyện bốn ngày liền mới thuộc hết chín môn pháp của mục.

Đồng Mỗ cả mừng nói:

- Tiểu tử! Người cũng thông minh đấy! Trong binh pháp có câu: "Biết người biết mình đánh đâu được đấy". Người đã chế phục được "Sinh tử phù", vậy cũng cần biết cách gieo "Sinh tử phù". Trước hết người đã hiểu "Sinh tử phù" là gì chưa?

Hư Trúc ngơ ngẩn đáp:

- Đó là một thứ ám khí.

Đồng Mỗ nói:

- Đã đành là ám khí, nhưng ám khí gì mới được chứ? Nó giống hạt bồ đề hay kim châm?

Hư Trúc lẩm bẩm:

- Minh ta đã trúng phải chín phát ám khí mà chỉ thấy đau nhức ngứa ngáy, nhưng sờ lên thì chẳng thấy gì hết, không hiểu hình trạng nó ra sao?

Đồng Mỗ nói:

- Đây là một thứ "Sinh tử phù" người cầm lấy mà coi cho kỹ.

Nhà sư nghĩ đến một thứ ám khí ghê gớm nhất thiên hạ, liền đưa tay ra đón lấy thì thấy nó lạnh buốt. Nhà sư nhìn lại ám khí này hình tròn bé nhỏ, nhẹ như không, to bằng đầu ngón tay, mỏng như giấy cạnh sắc dị thường. Hư Trúc muốn sờ kỹ xem thì lòng bàn tay lạnh buốt, thoáng cái "Sinh tử phù" đã không thấy đâu nữa. Y cả kinh, vì không thấy Đồng Mỗ đưa tay ra lấy lại. Vậy thì món ám khí đó biến đâu mất?

Đột nhiên Hư Trúc nghĩ tới điều gì la lên:

-Úi chao!

Rồi nghĩ thêm:

- Thật là hồng bát! Chiếc "Sinh tử phù" này đã chui vào lòng bàn tay mình rồi.

Đồng Mỗ hỏi:

- Người đã hiểu chưa?

Hư Trúc áp ứng:

- Vãn bối...

Đồng Mỗ nói:

- "Sinh tử phù" của ta là một miếng băng mỏng hình tròn. Hư Trúc "ô" lên một tiếng ra chiều tỉnh ngộ. Nhà sư hiểu miếng băng mỏng này bị nhiệt khí trong lòng bàn tay làm cho tan ra nên thoáng cái không trông thấy đâu nữa.

Nguyên lòng bàn tay Hư Trúc nội lực nóng như lửa. Miếng băng kia đã biến thành chất hơi nên y không biết.

Đồng Mỗ nói:

- Muốn học phép hoá giải "Sinh tử phù" thì cần phải biết cách phát xạ (bắn ra) thế nào. Muốn biết phát xạ, cần phải học cách chế luyện trước. Miếng băng nhỏ bé như vậy cũng có thể thành mỏng như giấy mà xuyên không thủng, đập không vỡ là một việc rất khó. Trong lòng bàn tay người đổ một chút nước trong vào, rồi vận nội lực cho phát ra luồng lãnh khí lạnh gấp mấy lần thì chút nước trong đó đóng lại thành băng.

Mụ nói xong tuân tự dạy Hư Trúc vận động ngược lại để khí dương chuyển thành âm nhu. May là Hư Trúc đã được Vô Nhai Tử truyền Bắc Minh chân khí cho Bắc Minh chân khí đủ cả hai mặt âm dương. Trước nay Hư Trúc toàn luyện về lối dương cương, nhưng trong người đã có căn bản chỉ cần vận chân khí xoay chiều chạy ngược lại thì thành âm nhu ngay chẳng khó khăn gì.

Hư Trúc học được cách chế "Sinh tử phù", rồi Đồng Mỗ lại dạy y cách phát xạ và vận thủ kinh để điểm trúng huyệt đạo.

Đồng Mỗ còn dạy cách chế mấy phần nội lực dương cương, mấy phần âm nhu, mỗi cách một khác và tùy theo ý muốn của mình.

Hư Trúc lại mất thêm ba ngày mới học xong cách chế biến rất tinh vi và cách phát xạ đúng mức.

Đến ngày thứ tư, Đồng Mỗ bảo Hư Trúc điều dưỡng nội lực, hai tay ngưng tụ chân lực rồi nói:

- "Sinh tử phù" của ngươi nếu trúng vào chỗ đầu gối thì bên trong là huyết "âm lăng toàn", ngươi vận chuyển lực dương cương vào bàn tay phải, vận nội lực âm nhu vào lòng bàn tay trái, phóng luôn ba lần là hoá giải được cả chất hàn độc nhiệt độc trong "Sinh tử phù".

Hư Trúc làm theo lời Đồng Mỗ dạy và chàng cảm thấy khoan khoái vô cùng.

Đồng Mỗ tiếp tục chỉ điểm. Hư Trúc nhất nhất hoá giải được cả. Khi y hoá giải được đến chiếc "Sinh tử phù" thứ bảy thì Đồng Mỗ nói:

- Còn hai cái "Sinh tử phù" nữa là hết, ngươi tự vận chân khí rồi nhận xét coi ở vị trí nào. Ngươi nhận ra được nói cho hay để ta xem lại có đúng không?

Hư Trúc vâng lời.

Đồng Mỗ đột nhiên buồn rầu thở dài nói:

- Đến giờ Ngọ ngày mai thì ta đã luyện thân công xong. Nhưng đến lúc tối hậu này có thể xảy ra rất nhiều sự nguy hiểm bất ngờ. Vậy đêm nay ta cần định thần nghỉ ngơi ngươi đừng nói gì với ta nữa để cho ta được yên tĩnh tâm thần.

Hư Trúc đáp:

- Vãn bối xin tuân lệnh.

Y lẩm bẩm một mình:

- Ngày giờ đi mau quá, mà mình không biết. Thấm thoát mình đã ở với mẹ ba tháng rồi đây.

Giữa lúc ấy Hư Trúc bỗng nghe thấy tiếng nói rất nhỏ như tiếng muỗi vo ve lọt vào tai:

- Sư tử! Sư tử! Sư tử ở chỗ nào? Tiểu muội nhớ sư tử quá. Sao sư tử đã vào nhà tiểu muội mà không xuất hiện để gặp nhau? Vậy chẳng hoá ra chúng ta xem nhau như người ngoài ?

Thanh âm tuy rất nhỏ mà tiếng nào cũng rất rõ ràng. Người nói chẳng phải Lý Thu Thủy thì còn là ai?

Hư Trúc kinh hãi la hoảng:

- Trời ơi!... Y... Y...

Đồng Mỗ quát lên:

- Làm gì mà hốt hoảng thế?

Hư Trúc khẽ đáp:

- Y... tìm đến nơi rồi!

Đồng Mỗ nói:

- Hẳn biết ta vào hoàng cung, nhưng không biết nấp ở đâu. Trong hoàng cung có hàng ngàn hàng vạn phòng. Dù hẳn chạy đi kiểm từng phòng một, mất mười ngày, nửa tháng, chưa chắc đã tìm thấy.

Hư Trúc nghe Đồng Mỗ giải thích như vậy mới hơi yên dạ. Đồng Mỗ lại nói:

- Chỉ đến giờ Ngọ ngày mai là chúng ta không sợ gì y nữa.

Quả nhiên thanh âm Lý Thu Thuỷ lại dần dần ra xa, rồi không nghe thấy gì nữa cả.

Hư Trúc theo phương pháp của Đồng Mỗ truyền thụ cho, ^^^ Bắc Minh chân khí ra khắp cơ thể tìm xem "Sinh tử phù" ở chỗ nào. Chừng nửa giờ, Hư Trúc bỗng lại nghe thấy tiếng nhỏ vo lọt vào lỗ tai:

- Sư tử! Sư tử còn nhớ Vô Nhai Tử sư huynh không? Hiện giờ y ở trong cung tiểu muội, chờ sư tử ra có câu chuyện rất cần muốn nói với sư tử đó.

Hư Trúc khẽ nói:

- Bà này chỉ hay nói nhăng. Vô Nhai Tử tiên sinh đã quy tiên lâu rồi. Tiên bối đừng mắc mưu bà ta.

Đồng Mỗ nói:

- Chúng ta ở tận trong này bây giờ có gào lên hẳn cũng không nghe tiếng. Hiện hẳn ở rất xa, vận dụng phép "truyền âm siêu hồn đại pháp" để toan bức bách ta phải ra mặt. Còn hẳn đề cập đến Vô Nhai Tử gì gì đó chẳng qua là cốt làm cho ta rối trí. Khi nào ta lại mắc vào cạm bẫy của hẳn?

Lý Thu Thuỷ vẫn tiếp tục nói không ngừng, từ giờ này sang giờ khác, mục kẻ lẽ những tình cảnh cùng nhau học võ ngày trước. Thỉnh thoảng mục nhắc tới Vô Nhai Tử cùng mục thề thốt nặng lời rồi ngoác miệng ra mà réo quang quác, mắng nhiếc Đồng Mỗ là con quỷ dâm đăng nhất thiên hạ, con tiện nhân tàn ác vô liêm sỉ. Mục mắng nhiếc một cách tàn tệ, thô鄙 chẳng thiếu câu gì. Hư Trúc đã bịt tai lại mà thanh âm kia vẫn lọt qua bàn tay chui vào trong lỗ nhĩ nghe rất khó chịu.

Hư Trúc trong lòng nóng nảy tức tối vô cùng, la lên:

- Toàn là láo hết! Toàn là láo hết! Ta không tin được!

Rồi xé vạt áo cuộn nhỏ lại đút nút lỗ tai.

Đồng Mỗ nói:

- Thanh âm này không tài nào ngăn trở cho khỏi lọt vào tai được vì con tiện nhân kia vận nội lực rất cao thâm để phát ra tiếng nói. Chúng ta ở dưới tầng hầm thứ ba này, qua biết bao nhiêu lần ngăn trở mà còn lọt vào tai được. Thế thì nút giẻ phồng có ăn thua gì? Người cứ bình tâm tĩnh trí không nên để ý vào lời nói của con tiện nhân, và chỉ coi như tiếng chó sủa bò rống là không sao hết.

Hư Trúc vâng lời.

Nhưng y nghe Lý Thu Thuỷ kể những tội ác của Đồng Mỗ lại không thể làm ngờ được, rồi trong lòng y sinh ra bán tín bán nghi không hiểu những câu Lý Thu Thuỷ nói là chân hay giả.

Một lúc sau, đột nhiên Hư Trúc nghĩ tới điều gì liền nói:

- Tiên bối! Giờ luyện công của tiên bối sắp đến rồi và lần này là giờ cuối cùng cho thân công viên mãn. Thế mà mục kia tính đúng thời giờ quấy nhiễu, làm cho tiên bối phải phân tán, như vậy giờ luyện công hôm nay nguy hiểm vô cùng.

Đồng Mỗ nhăn nhó cười đáp:

- Bây giờ người mới biết ? Con tiện nhân đó biết rằng thân công ta luyện xong thì hẳn không tài nào địch nổi, nên hẳn dùng hết sức lực để ngăn trở ta.

Hư Trúc hỏi:

- Vậy phải tạm gác việc luyện công hay sao? Văn bối nghĩ rằng tiên bối luyện vào lúc bị ngoại ma quấy nhiễu thì có thể... xảy ra nguy hiểm.

Đồng Mỗ nói:

- Đồ ngốc ơi! Người định thà chết chứ không chịu giúp ta đối phó với con tiện nhân này hay sao mà vẫn quan tâm đến sự an nguy?

Hư Trúc sững sốt đáp:

- Văn bối không thể giúp tiên bối hại người, nhưng cũng không muốn để kẻ khác hại tiên bối.

Đồng Mỗ nói:

- Tâm địa người rất tốt! Việc này ta nghĩ nhiều lắm rồi. Con tiện nhân kia một mặt dùng phép "Truyền âm siêu hồn đại pháp" nhiễu loạn tâm thần ta, một mặt thì xua chó ngao đi tìm kiếm tông tích ở khắp nơi. Bốn mặt hoàng cung này hẳn đã bố trí nghiêm mật như tường đồng vách sắt, không tài nào trốn ra được, mà ẩn núp thêm một ngày nào là nguy hiểm ngày ấy. Hỡi ơi! May mà chúng ta vào sâu trong hiểm địa này ở trong nhà hẳn. Nếu không thì e rằng chúng ta đã bị hẳn phát giác ra từ hai tháng trước rồi. Ngày ấy công lực ta còn thấp kém không có chút lực lượng nào để kháng cự. Bây giờ nghe đến phép "Truyền âm siêu hồn đại pháp" của hẳn

mà hốt hoảng chạy đi thì khác nào giơ tay chịu trời. Gã ngốc kia! Giờ ngộ đến rồi. Mỗ mỗ phải bắt đầu luyện công đây!

Đồng Mỗ nói xong cắn cổ con bạch hạc cuối cùng để uống máu tươi rồi ngồi xếp bằng vận khí luyện công. ở trong hầm nước đá ngày cũng nh đêm, H Trúc chỉ nghe tiếng Lý Thu Thuỷ la gào mỗi lúc một thêm rợn rợn thì biết là cuộc sinh tử tồn vong hiện ở lúc này.

Đột nhiên Lý Thu Thuỷ biến đổi thanh âm giọng nói rất ôn hoà êm dịu. Mụ nói:

- Sư ca ơi! Sư ca đấy ? Sư ca ôm lấy ca! Hừ! ôm chặt thêm chút nữa!

Hư Trúc thộn mặt ra tự hỏi:

- Sao mụ lại nói câu này?

Bỗng Đồng Mỗ hầm hè quát mắng:

- Con tiện nhân khốn kiếp! Con tiện nhân khốn kiếp!

Hư Trúc giật mình kinh hãi. Y biết giờ phút này Đồng Mỗ đang luyện công là quan hệ vô cùng. Thế mà tâm thần mụ xúc động cảm phần thì nguy hiểm không sao lòng được. Vì chỉ sai một ly là có thể thân hình bại hoại đến thành tàn phế.

Hư Trúc vẫn nghe tiếng Lý Thu Thuỷ ngọt ngào quyến rũ và toàn là những câu lẳng lơ ân ái với Vô Nhai Tử. Nhà sư không nhịn được, chợt nhớ lại tình trạng những lúc mê ly, hoan lạc cùng thiếu nữ kia. Lửa dục bốc lên ngùn ngụt, toàn thân máu nóng sôi động, da thịt nóng bỏng.

Bỗng nghe Đồng Mỗ thở hồng hộc mắng nhiếc:

- Con tiện nhân mặt dày kia! Sư đệ có bao giờ thành thực ưa mi? Mi chường cái mặt dày ra để khêu gợi quyến rũ y. Thực là một đứa đề tiện khốn kiếp!

Hư Trúc thất kinh nói:

- Tiên bối! Mụ cố ý trêu tức để kích động tâm thần tiên bối. Tiên bối đừng cho đó là chuyện thực.

Đồng Mỗ vẫn hầm hầm thóa mạ:

- Con tiện nhân mặt dày kia! Nếu y thực lòng với mi thì sao đến lúc sắp chết còn lần mò lên tận núi Phiêu Diểu đem cái nhẫn sắt của bản môn truyền lại cho ta? Sao y còn đem cách phá giải thế cờ bí ẩn nói cho ta hay? Ta bảo cho mi biết: muốn phá giải thế cờ bí hiểm thì nước đầu tiên là đặt quân cờ đen bít chặt lối đi để cho bên cờ trắng ăn hết quân trong đám này, thì cục diện tự nhiên mở rộng và chuyển bại thành thắng ngay!

Ngừng một lát, Đồng Mỗ lại lảm nhảm nói:

- Mi cứ tưởng tượng thế cờ đó ra mà coi, có phải đi như thế là tuyệt diệu không? Giải pháp này ta không nghĩ ra được, chính sư đệ đã mách bảo ta(?) Sư đệ còn lấy tấm hình hồi ta mười tám tuổi, chính tay y vẽ ra đưa cho ta coi và bảo: Hơn sáu mươi năm nay y lấy tấm hình đó làm bạn suốt ngày đêm. Hà hà! Mi nghe đừng lấy làm khó chịu nhé!...

Đồng Mỗ còn nói rất nhiều. Hư Trúc cứ thộn mặt ra mà nghe. Đó toàn là những câu Đồng Mỗ tưởng tượng hay bịa đặt ra và không biết bà ta nói với mình để làm gì? Hay là bà bị thanh âm Lý Thu Thủy ngăn trở lúc luyện công nên thần trí sinh ra mê loạn.

Bất thành linh nghe đánh "sâm" một tiếng. Cửa lớn hầm nước đá bị người đẩy ra. Tiếp theo là tiếng cửa ngách kẹt mở. Rồi cửa lớn cửa ngách cũng đóng sập lại. Thanh âm Lý Thu Thủy lại quát tháo vang lên:

- Mi nói láo! Mi nói láo! Sư ca chỉ yêu mình ta mà thôi. Y vẽ hình mi làm gì? Con lùn kia! Người mi chẳng đáng nửa hòn ^^ ba hòn bảy vĩa đòi đi vông đào. Họạ có là quý sứ nó yêu mi được. Mi chỉ quen đặt điều láo toét!...

Tiếp theo mười mấy tiếng sâm sâm vang lên như sấm nổ trên tầng thứ nhất hầm nước đá vọng xuống.

Hư Trúc sợ hãi thộn mặt ra. Dường như bây giờ y mới hiểu Đồng Mỗ nói mấy câu vừa rồi là để trêu tức Lý Thu Thủy. Bây giờ Lý Thu Thủy nghe tiếng mới biết đường tìm vào nhà hầm nước đá để gây sự.

Hư Trúc càng lộ vẻ lo lắng. Bỗng Đồng Mỗ lại cười khanh khách la lên:

- Con tiện nhân kia! Mi tưởng Vô Nhai Tử chỉ yêu mình mi thôi? Mi thật là một đứa mê muội. Tuy ta thấp lùn thật nhưng người đẹp, bóng dáng ta yếu diệu. Máy chục năm trước đây sư đệ biết hết tính nết mi cả rồi. Mi là một đứa dâm đảng ưa thói trăng hoa, ^^ bọn thiếu niên anh tuấn...

Thanh âm này hiện ở tầng thứ nhất nhà hầm. Đồng Mỗ trước ở tầng thứ ba mà mụ lên tầng thứ nhất bao giờ Hư Trúc cũng không biết nữa.

Hư Trúc lại nghe Đồng Mỗ cười nói:

- Chị em chúng ta mấy chục năm không gặp nhau. Bây giờ phải thăm thiết với nhau mới phải. Cửa lớn nhà hầm này đã đóng lại để khỏi người khác vào quấy nhiễu. Ha ha! Mi y mình đông người dễ thủ thắng. Bây giờ mi có kêu bọn thị vệ đến đây thì mi mau mở cửa ra cho họ vào. Tuy mi hiện ở trong này, nhưng cách truyền âm còn vang ra ngoài được đó.

Trong giây lát Hư Trúc nghĩ rất nhiều:

- Đồng Mỗ chọc giận Lý Thu Thủy dẫn được mụ vào hầm nước đá, rồi lại liệng những khối nước đá lớn chặn chặt cửa lại quyết một trận tử sinh. Như vậy Lý

Thu Thủy ở nơi hoàng cung nước Tây Hạ tuy thế lực rất lớn nhưng cũng không có cách nào kêu đám thị vệ vào tiếp tay được.

Song Hư Trúc không hiểu tại sao Lý Thu Thủy không dùng nội lực san bằng những khối nước đá ngoài cửa? Và không kêu người đến tiếp tay như Đồng Mỗ vừa bảo? Rồi y kết luận: bất luận là san bằng nước đá hay dùng phép truyền âm cũng phải phân chia sức. Đồng Mỗ lại nhòm nhộm ở ngay bên cạnh chỉ chờ cơ hội sơ hở là lập tức đánh một đòn chí mạng.

Nếu không đúng thế thì Lý Thu Thủy bản tính kiêu ngạo không muốn mượn sức người ngoài mà để đích thân thanh toán kẻ tình địch.

Hư Trúc lại nghĩ tiếp:

- Những ngày đã qua, lúc Đồng Mỗ luyện môn "Thiên thượng địa hạ duy ngã độc tôn" trên đỉnh đầu bà ta có luồng hơi trắng ngưng tụ. Bà không nói năng mà cũng không nhúc nhích tựa hồ không hiểu đến việc bên ngoài. Thế mà lúc này bà ta không nhịn được phải lên tiếng tranh hơi với Lý Thu Thủy. Như vậy việc luyện công của bà ta đến giờ chót phải chậm lại một ngày, há chẳng sợ cái sẩy nảy cái ung? Cuộc tranh đấu bữa nay chưa rõ ai được ai thua. Nếu Đồng Mỗ đắc thắng, trốn thoát ra khỏi hoàng cung này rồi ngày mai sẽ luyện thêm có được không?

Hư Trúc đang nghĩ ngợi liên miên lại nghe những tiếng "sâm sâm, ùng ùng" như pháo liên châu, rõ ràng là Đồng Mỗ và Lý Thu Thủy đang dùng nội lực khuân những phiến nước đá liệng nhau để hạ đối phương.

Hư Trúc ở với Đồng Mỗ ba tháng. Tuy bà ta hỷ nộ thất thường hành động chỉ theo ý mình, khiến y đau khổ không biết bao nhiêu. Nhưng sớm hôm có nhau cũng nảy tình thân cận. Lúc này y chỉ sợ Đồng Mỗ bị độc thủ của Lý Thu Thủy.

Trong nhà hầm tối đen như mực, dĩ nhiên Hư Trúc không rõ tình hình cuộc ác đấu giữa hai người, song tai rõ môn một.

Hư Trúc vừa bước lên đến tầng thứ hai, đã nghe Lý Thu Thủy quát:

- Ai?

Những tiếng "sâm sâm" cũng ngừng lại. Hư Trúc liền nín hơi không dám lên tiếng.

Bỗng nghe Đồng Mỗ nói:

- Y là một thiếu niên công tử lãng mạn nhất trong các phái võ Trung Nguyên, mang cái ngoại hiệu "Phấn Diện La Sát Võ Phan An" và "Lạt Thủ Tài Hoa Tiểu Lang Quân". Mi có muốn thấy mặt y không?

Hư Trúc nghĩ bụng:

- Mình là kẻ hủ lậu xấu xa làm gì lại có những cái ngoại hiệu đẹp đẽ "Phấn Diện La Sát Võ Phan An" với "Lạt Thủ Tài Hoa Tiểu Lang Quân"? Hỡi ơi! Bà này đem mình ra làm trò cười!

Lý Thu Thủy nói:

- Mi đừng giở thói nói càn. Ta thành bà cụ đã mấy chục năm nay, còn muốn coi mặt những phường con nít hay sao? Mi nói những gì "Phấn Diện La Sát Võ Phan An", nhưng ta biết rõ y là một tên tiểu hoà thượng hình dung cổ quái công mi chạy thất điên bát đảo.

Mụ bật lớn tiếng gọi:

- Tiểu hoà thượng! Có phải người đó không?

Hư Trúc trống ngực đánh hơn trống làng, chẳng biết có nên trả lời không. Nhà sư còn đang ngập ngừng thì Đồng Mỗ đã lên tiếng:

- Mộng lang, người là tiểu hoà thượng ? Ha ha! Người ta đem chàng thiếu niên anh tuấn như người gặt cho cái chức tiểu hoà thượng. Nghĩ thật buồn cười đến vỡ ruột.

Hai tiếng Mộng lang vừa lọt tai, Hư Trúc đỏ mặt lên lắm bầm:

- Hổng bét! Thật là hổng bét! Cô kia nói những gì với mình đều bị Đồng Mỗ nghe rõ hết. Trời ơi! Những câu này đâu có thể để cho người thứ ba nghe thấy được?

Đồng Mỗ lại giục:

- Mộng lang, người có phải là tiểu hoà thượng không? Mau mau trả lời ta.

Hư Trúc khẽ nói:

- Không phải.

Tuy nhà sư đáp rất khẽ, nhưng Đồng Mỗ và Lý Thu Thủy cũng nghe rõ.

Đồng Mỗ lại nổi lên tràng cười khanh khách nói:

- Mộng lang! Không việc gì đến người phải nóng nảy. Chẳng mấy chốc người sẽ được cùng Mộng cô tương kiến. Nàng tương tư người đến phát điên mấy bữa nay. Nàng ăn không ngon ngủ không yên chỉ vì nhớ người mà ra. Người nói thật cho ta hay: người có nhớ nàng không?

Hư Trúc đối với thiếu nữ kia có một mối chân tình đậm thắm. Mấy bữa nay tuy y chú tâm vào việc luyện phát xạ và hoá giải "Sinh tử phù", nhưng thuỷ chung vẫn nhớ nàng đến điên đảo thân hồn. Bây giờ nghe Đồng Mỗ hỏi một cách đột ngột, bất giác y buột miệng đáp luôn:

- Có nhớ chứ!

Lý Thu Thủy chậm rãi nói:

- Mộng lang, Mộng lang! Té ra ngươi là một chàng thanh niên tuấn tú thật. Ngươi lại đây để ta coi mặt xem một vị phong lưu lãng tử trong giới võ lâm Trung Nguyên là nhân vật thế nào?

Kể tuổi thì Lý Thu Thủy đã đến tám chín chục, như câu này mụ nói bằng âm thanh thánh thót uyển chuyển, khiến cho Hư Trúc nghe mà trống ngực đánh thành thịch, tưởng chừng trong thời gian chớp nhoáng này mình biến thành một tay phong lưu lãng tử đệ nhất trong các phái võ Trung Nguyên thật. Nhưng rồi y nghĩ lại đến chân tướng mình liền lảm bảm:

- Tại hạ là một hán tử xấu xa, thô bỉ vụng về, mà bảo là một chàng lãng tử phong lưu thì thật buồn cười đến chết mất.

Sau Hư Trúc lại tự hỏi:

- Đồng Mỗ đang có đại địch trước mắt, sao bà còn đem mình nói chuyện khôi hài? Chắc hẳn bà có thâm ý gì đây. à phải rồi, ngày trước Vô Nhai Tử khi muốn thu ta làm chưởng môn phái Tiêu Dao, chỉ hiềm một điều là ta tướng mạo xấu xa. Sau Tô Tinh Hà tiên bối lại nói: muốn kiếm chế được Đinh Xuân Thu phải tìm cho được một người mỹ mạo thiếu niên, phong tư anh tuấn. Khi đó ta không hiểu tại sao. Bây giờ xem ra thì lựa chọn người này tất có liên quan đến Lý Thu Thủy.

Giữa lúc Hư Trúc đang ngẫm nghĩ thì đột nhiên có ánh hào quang lấp lánh. Trên tầng hầm thứ nhất vọt ra một tia sáng như sao sa. Tiếp theo là những tiếng vù vù ghê rợn. Hư Trúc bước qua bậc đá nhìn lên thì thấy một chấm trắng và một chấm đen bay lượn rất nhanh.

Hai chấm này lúc phân lúc hợp bật ra những tiếng lách tách như pháo liên châu. Hiển nhiên Đồng Mỗ cùng Lý Thu Thủy đang chiến đấu kịch liệt. Trên những khối băng có bó đuốc bé nhỏ loè ra những tia sáng yếu ớt.

Hư Trúc thấy một bóng đen và một bóng trắng quay lộn mau lẹ không thể tưởng tượng được, nên không phân biệt được đâu là Đồng Mỗ, đâu là Lý Thu Thủy.

Bó đuốc nhỏ xíu nên cháy rất mau, chỉ trong khoảnh khắc đã hết. Một tiếng vù vù lướt qua. Trong hầm nước đá lại tối đen như mực. Nhưng chưởng phong veo veo vẫn nổi lên kịch liệt.

Hư Trúc trong lòng rất xao xuyến nghĩ thầm:

- Đồng Mỗ bị đứt một chân. Nếu đánh lâu tất là bất lợi. Ta phải tìm cách nào giúp bà một tay mới được.

Nhưng Đồng Mỗ là người tàn nhẫn, một khi chiếm được thượng phong thì Lý Thu Thủy tất không toàn tính mạng. Đó là điều ta không muốn. Huống chi bản lãnh hai người này đã đến mực thần sâu quỷ khốc thì ta nhúng tay vào thế nào được?

Hư Trúc còn đang bàng hoàng lo sợ, vô kế khả thi, bỗng nghe đánh "chát" một tiếng rồi Đồng Mỗ kêu to lên một tiếng:

- Úi chao!

Hư Trúc tưởng chừng Đồng Mỗ bị thương rồi. Bỗng lại nghe Lý Thu Thủy cười ha hả nói móc:

- Sư tử! Chiêu đó của tiểu muội thế nào xin sư tử chỉ điểm cho.

Đột nhiên mụ quát lên:

- Mi chạy đằng nào cho thoát?

Hư Trúc thấy bên mình lướt qua một luồng gió lạnh. Đồng Mỗ đã đến bên khe bảo:

- Phát chuông ra theo chiêu thứ hai.

Hư Trúc chẳng hiểu ra sao, vừa toan hỏi lại thì thấy một luồng hàn phong tạt vào mặt. Một chuông lục lợi hại đánh tới.

Hư Trúc không kịp nghĩ gì nữa liền thi triển thủ pháp thứ hai về việc phá giải "Sinh tử phù" mà Đồng Mỗ đã truyền cho.

Trong bóng tối, chuông lục chạm nhau. Hư Trúc run người lên, khí huyết nhộn nhạo rất là khó chịu, y liền dùng thủ pháp thứ bảy để giải khai.

Bỗng nghe tiếng Lý Thu Thủy "hừ" một tiếng rồi quát hỏi:

- Người là ai? Sao lại biết phép "Thiên Sơn lục dương chuông"? Ai dạy cho người?

Hư Trúc lấy làm lạ kỳ hỏi lại:

- "Thiên Sơn lục dương chuông" là cái gì?

Lý Thu Thủy đáp:

- Người không còn nhìn nhận? Chiêu thứ hai là "Dương Xuân Bạch Tuyết" và chiêu thứ bảy "Dương Quan Tam Diệp" là những chiêu bí truyền của bản môn, sao người lại học được?

Hư Trúc lại ngơ ngáo hỏi:

- Cái gì mà "Dương Xuân Bạch Tuyết" với "Dương Quan Tam Diệp"?

Hư Trúc mơ màng, dường như chẳng hiểu gì và y tưởng mình đã mắc mẹo Đồng Mỗ.

Đồng Mỗ đứng sau lưng Hư Trúc, cười khẩy nói:

- Vị Mộng lang này đã mang tiếng là tay lãng tử đệ nhất trong các phái võ Trung Nguyên thì dĩ nhiên tất cả các môn cầm, kỳ, thi, họa, y, bốc, tinh, tướng, nghề gì mà y chẳng hiểu một cách tinh vi? Chẳng thế mà, y đã lọt vào mắt xanh của Vô Nhai Tử sư đệ. Sư đệ thu y làm đệ tử truyền nhân, Đinh Xuân Thu phản loạn, Vô Nhai Tử đã sai Mộng lang ra tay tiêu diệt hẳn rồi.

Lý Thu Thuỷ sang sảng tiếng vàng hỏi:

- Có đúng vậy không?

Hư Trúc nghe hai người cùng kêu mình bằng Mộng lang, bất giác thẹn mặt đỏ ra đến mang tai. Câu Đồng Mỗ vừa nói trên là giả, song đoạn dưới là thực, nên Hư Trúc không thể dùng chữ "thật" hay chữ "giả" để trả lời. Mấy thủ pháp này rõ ràng là Đồng Mỗ đã truyền thụ cho y để tiêu giải "Sinh tử phù", ngờ đâu Lý Thu Thuỷ lại bảo là "Thiên Sơn lục dương chưởng". Đồng Mỗ có yêu cầu y học "Thiên Sơn lục dương chưởng" để đối phó với Lý Thu Thuỷ mà y nhất định không chịu.

Hư Trúc tự hỏi:

- Chẳng lẽ... mấy thủ pháp này tức là "Thiên Sơn lục dương chưởng" ?

Lý Thu Thuỷ thấy Hư Trúc ngỡ ngẩn không trả lời liền lớn tiếng giục:

- Cô cô đây hỏi người, sao người lại làm thình?

Mụ dứt lời, đưa tay ra chụp xuống vai Hư Trúc.

Hư Trúc đã được Đồng Mỗ dạy cho những chiêu thức hoá giải và có thể ở trong bóng tối, tiếng gió để phân biệt phương hướng mà tùy cơ ứng biến. Y vừa thấy Lý Thu Thuỷ giơ tay lên toan chụp xuống vai mình, liền hạ thấp vai tránh xéo đi rồi xoay tay lại bắt cổ tay đối phương.

Lý Thu Thuỷ vội rút tay về cất tiếng khen:

- Giỏi lắm! Chiêu "Dương ca thiên điều" này nội công đã thâm hậu mà xuất thủ lại thuần thực. Có phải Vô Nhai Tử sư huynh đã đem hết tuyệt nghệ truyền cho người rồi không?

Hư Trúc ngập ngừng đáp:

- Quả Vô Nhai Tử... tiên bối đã... đem hết công phu truyền lại cho tại hạ.